

системою організації навчального процесу / І.А. Маркіна, С.А. Шаповалов, С.В. Остряніна. – Полтава : ПУЕТ, 2012. – 168 с.

2. Березіна А.С. Основи операційного менеджменту: Підручник / А.С. Березіна. – 3-тє вид., перероб. та доп. – К.: Професіонал, 2006. – 480 с.

3. Федоренко В.Г. Основи менеджменту: / За науковою ред. проф. В.Г. Федоренка - К.: Алерта, 2007. – 420 с.

УДК 338.242.2:65.011.1

М.І. Дрогомирецька, к.е.н., доцент

А.О. Шанда, студент

*Полтавський національний технічний університет
імені Юрія Кондратюка*

СТРАТЕГІЧНЕ УПРАВЛІННЯ ЯК ВАЖЛИВА СКЛАДОВА УСПІШНОГО РОЗВИТКУ СУЧАСНОГО ПІДПРИЄМСТВА

Розвиток ринкових відносин в Україні здійснюється в умовах нестабільності зовнішнього середовища бізнесу. Це викликає необхідність вирішення проблем гнучкої адаптації підприємств до зовнішніх змін у процесі досягнення цілей їх подальшого розвитку на основі використання сучасних досягнень науки управління. У зв'язку з цим набуває особливої актуальності поглиблене вивчення стратегічного управління, зростає роль і значення процесу розробки та реалізації стратегії розвитку підприємства [1, с. 6].

Багатоаспектній проблемі стратегічного управління присвячено чимало наукових праць, передусім, це розробки відомих зарубіжних науковців – І. Ансоффа, К. Боумана, Б. Карлофа, Г. Минцберга, М. Мескона, Дж. Стрикленда, А. Томпсона та інших, а також українських вчених – В. Василенко, В. Герасимчука, Л. Довгань, Ю. Каракай, С. Оборської, З. Шершньової та інших.

Термін «стратегічне управління» вперше з'явився у 1960-1970 рр. Найбільший внесок у розробку теорії стратегічного управління був зроблений американським економістом Ігорем Ансоффом (1965 р.). У той час стратегія розглядалася як повністю систематизований процес, що активно використовує

аналітичні інструменти і методи, які являють собою «найкращий спосіб» розробки стратегії і сприяють досягненню успіху компанії на ринку [2, с. 8]. І. Ансофф ввів у науковий обіг поняття «стратегічний менеджмент», зазначивши, що у динамічному середовищі не можна розділяти стратегію і оперативну діяльність, довгострокову і короткострокову перспективи, концепцію та її здійснення. [3, с. 543].

На успішний розвиток підприємства у довгостроковій перспективі вирішальним чином впливає стратегічний процес, який складається з таких етапів: дослідження внутрішнього і зовнішнього середовища функціонування підприємства; визначення місії, постановка цілей, формулювання стратегій і складання відповідних стратегічних планів; розробка нової організаційної структури і системи управління, практична діяльність по досягненню поставлених цілей, оцінка результатів діяльності підприємства та корегування подальших дій.

Таким чином, стратегічне управління являє собою галузь науки і практики управління, головним призначенням якої є забезпечення розвитку підприємств та організацій в умовах нестабільного зовнішнього середовища. Це означає, що успіх будь-якого підприємства залежить від здатності керівника передбачати ситуації, які можуть вплинути на його діяльність, і на цій основі змінювати структуру виробництва і управління; створювати умови для виробництва нових видів продукції і правильно планувати їх обсяги, інвестиції і прибуток для досягнення найбільшого ефекту [2, с. 9]. Стратегія розвитку підприємства має поєднувати в собі заплановану та продуману лінію поведінки, а також можливість реагувати на все заплановане і нове. Відповідно лише завдяки ефективній стратегії розвитку підприємство може підтримувати ефективність господарської діяльності на високому рівні, зберігаючи при цьому конкурентоспроможність на ринку.

Список використаних джерел

1. Довгань Л.Є. Стратегічне управління: Навчальний посібник / Л.Є. Довгань, Ю.В. Каракай, Л.П. Артеменко. – К.: Центр учбової літератури, 2011. – 440 с.
2. Василенко В.А. Стратегічне управління: Навчальний посібник / В.А. Василенко, Т.І. Ткаченко. – К.: ЦУЛ, 2003. – 396 с.
3. Шегда А.В. Менеджмент: Підр. / А.В. Шегда. – К.: Знання, 2004. – 687 с.

4. Бровкова О.Г. Стратегічний менеджмент: Навчальний посібник / О.Г. Бровкова. – К.: «Видавництво «Центр учбової літератури», 2012. – 224 с.
5. Гончарова С.Ю. Стратегічне управління: Навчальний посібник / С.Ю. Гончарова, І.П. Отенко. – Харків: Видання ХДЕУ, 2004. – 172 с.
6. Шершньова З.Є. Стратегічне управління: Навчальний посібник / З.Є. Шершньова, С.В. Оборська. – К.: КНЕУ, 2004. – 384 с.

УДК 658.012.32.009.12

О.В. Зернюк, к.т.н., доцент
*Полтавський національний технічний університет
імені Юрія Кондратюка*

ЛОГІСТИКА ЯК ЕЛЕМЕНТ ЗАБЕЗПЕЧЕННЯ СТІЙКОГО КОНКУРЕНТНОГО СТАНОВИЩА ПІДПРИЄМСТВА

Сьогодні майже немає видів діяльності, котрі могли б обійтися без використання логістики. З наукової точки зору логістика являє собою процес планування, реалізації і контролювання економічно ефективного переміщення і складування сировини, запасів незавершеного виробництва, готових виробів та пов'язаних із цим послуг та відповідної інформації з місця походження до місця споживання для забезпечення відповідності вимогам споживачів [1, с. 19]. Тобто логістика розглядається як один із найважливіших інструментів бізнесу, який дозволяє раціонально використовувати ресурси підприємства.

Сучасна логістика має інтегральний та оптимізаційний характер. Використання підприємствами логістичних систем дає змогу значно скоротити всі види запасів продукції у виробництві, постачанні та збутові, прискорити обіговість оборотного капіталу, зменшити собівартість виробництва, якнайповніше забезпечити споживачів якісними товарами та сервісним обслуговуванням.

Споживачі вже сьогодні вимагають від суб'єктів ринку якісного комплексу послуг, адже підприємства-виробники намагаються мінімізувати власні проблеми з перевезенням вантажів і намагаються перекласти їх на логістичного оператора. Потенціал логістики дозволяє підвищити економічну